

MARIA ȚANE

METEORIC

Versuri

Ilustrația copertei – sursa: *Pletora meteorică de tip Leonid observată în America de Nord în noaptea de 12–13 noiembrie 1833*, autor:

Edmund Weiß

Coperta: Leo Orman

© 2019 ePublishers

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-909-6

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro

www.ePublishers.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚANE, MARIA

Meteoric : versuri / Maria Țane. – București : ePublishers,
2019

ISBN 978-606-716-909-6

821.135.1

CUPRINS

- 9 PRIVIREA MUTĂ
- 11 A FOST
- 13 EFECTUL FLUTURELUI
- 15 ȘI LA FINAL A FOST TOT
CUVÂNTUL
- 18 COPACUL CUNOAȘTERII
- 21 DESTINUL UNUI ASTRU
- 23 ÎN LIPSA CĂLDURII
- 25 ANOTIMPUL TĂCERII

- 27 ÎNECAT ÎN PROSPERITATE
29 CONFESIUNE
31 UN OM OFILIT
34 CĂRĂRILE VIEȚII
36 ARTIFICIAL
38 MATEMATICA ETERNITĂȚII
40 PLANURI DE VIITOR
42 DRUM BUN!
45 RĂSĂRIT RECE
47 O AVANSARE SPIRITUALĂ
49 DE-AI FI...
51 POEM
52 PLAJĂ PUSTIE
54 ÎNGERI DE CEARĂ

- 56 (TIC) TAC
58 ÎN LIFT
61 RĂZBOIUL
63 6:50 A.M.
65 AM AVUT NIȘTE VISE
69 ÎNAPOI ACASĂ
71 DIN GÂNDURILE UNEI
PLANTE
73 E
75 ZMEUL
77 INSOMNII
78 MATRIOȘKA
81 ÎNDEMNI
82 CURCUBEUL
85 FATA DE HÂRTIE

- 88   EXPRIMARE
90   UN CĂLĂTOR
92   PENTRU VOI
94   LOCUL UNDE SE AFLĂ
      LUMINA
96   DE DRAGUL RIMEI

PRIVIREA MUTĂ

Ochii mi-s vii,
Limba mi-e mută.
Două făclii
Într-o liniște cruntă.
Văd cum întunericul
Înaintează spre soare.
Privesc căderea astrului
Ce-n lumina sa moare.
Aud șoapte rostite-n noapte,
Ascult valurile lovindu-se de mal.
Observ petale purtate departe
Sorbite precum licoarea din pocal.
Stele vor să cadă din înălțimi

Pe pământ, în colb și ger.
Să plece dintre Sfinți,
Să se rupă de pe cer.
Nu se tem de beznă,
Se tem de singurătate.
Nu vor sclipire eternă,
Ci să trăiască până-n moarte.
Atâtea frământări observ
Și multe aș avea de spus.
Cum să împletesc nerv cu nerv,
Să fac din răsărit apus,
Doar cu niște cuvinte?
Ușor e să vorbești
Când nu pătrunzi-nainte!
Ușor să zici ce crezi
Când n-ai nimic în minte!

A FOST

La umbra unui copac veșted,
Sprijinit de trunchiul tare,
Stă un trup ascuns în sine,
Împietrit în nemișcare.
Buzele-i tremură ca-n vis,
Ascuțind arme cu dinții,
Modelând metalul rece
Izvorât din râul minții.
Mușchii, corzi de harpă mută,
Tot se zbat fără să știe
Că o mână ruginită
Ritmul nu poate să-l ție.
Cu o unghie tocită

Scormonește prin țărână
După limba-i îngropată,
Priponit așa-ntr-o rână.
Și o strigă, o alintă
Cum n-a mai grăit vreodată,
Dar Pământul nu se-ndură,
Să-i descoasă a sa soartă
De pe canavaua roasă,
Atacată cu săgeți
Trase din arcuri cioplite
De cuțit născut din ceți.
Aripi crescute în el
Se deschid cu o suflare
Ce-l ridică din teluric,
Îl transformă în visare,
Într-o formă sedefie
Cu contur din zori de zi,
Și mireasma viorie
A ce n-a reușit a fi.

EFECTUL FLUTURELUI

Mi-e dor de ceva ce n-am întâlnit.
Sau poate am făcut-o-ntr-o seară
Când gându-mi se zbătea obosit
Un echilibrist plăpând pe-o sfoară.
A căzut în abisul neștiut
Și observam ca spectator,
Cum timpul se strânge tot mai mult
Dezvăluind un tânăr visător.
Stătea întins pe iarbă, în grădină
Cu privirea ațintită spre nori,
Ascultând muzica în surdină
A unor idei sculptate-n flori.
Un fluture s-a așezat pierdut,

O clipă doar, cât o suflare,
Pe mâna lui și cu-n avânt
S-a ridicat din nou în zare.
L-a urmărit cum se înalță
Și dispare, deja departe;
S-a gândit cu-n surâs pe față:
Aripile-i puteau forma tornade.
Asta s-a întâmplat demult,
Visătorul nu mai visează,
Dar îi e dor de ceva ce a avut
Când se cățara pe-o rază.

ȘI LA FINAL A FOST TOT CUVÂNTUL

Lipește-ți urechea de-un cuvânt
Și îi vei auzi respirația,
Un suflu plăpând ce cade greu
În tăcere, un val lovindu-se
De stânci uscate.
Ascultă-i inima pulsând
O melodie de mult uitată
Și prinde-o în căușul palmei,
Las-o să vibreze pe vârfurile
Degetelor tale obosite, apasă
Pe corzile nevăzute până când

Poți să le simți înțepându-ți pielea.
Îți va șopti durerea sa, iar tu
I-o vei spune pe-a ta
Și va înțelege.
Cuvântul mereu înțelege.
În golul dintre un oftat
Și un strigăt, te va învăța
Să dansezi cu vântul
Și să pictezi cerul cu un gând.
Vei plânge și vei râde
Pășind după cuvânt
Și te vei întreba cum pot
Niște simple litere
Să stoarcă apă din soare
Și să împletească cetăți
Din fabrica viselor,
Să transforme munți
În cenușă și să ofere
Glas timpului și morții.
De nu mă crezi că în cuvânt

E viață și freamăt fără de cuprins,
Oprește-te și ascultă.